

SPOLEČNOU
CESTOU

Září 2009

Úvodní slovo.....	2
Z historie kostela sv. Vavřince.....	3
Hody v Olešnici	4
Rozhovor s paní Josefou Blahovou o olešnických krojích	6
Příspěvky ze života farnosti	
Ukončení šk. roku a roku sv. apoštola Pavla.....	7
Primiční mše svatá v Prievidzi.....	8
Konference	10
Cyklotour 09	11
Pout' Fulnek - Slavkovice.....	11
Farní tábor.....	12
Pout' a „Dávný slib“	14
Ministrantské čundrování.....	15
Rokytnice 09.....	16
Projekt	
Identity 20.....	18
Soutěž	
Dítě - budoucnost farnosti	19
Pozvánky	
Návštěva Benedikta XVI. v ČR.....	20
Farní den	22
Požehnání zvířat	22
Ze života farnosti	
Z farního kalendáře	23
Svátosti a svátostiny.....	23

Slavnostní, důležité, nezvratné, posvátné, úsměvné, trvajících a někdy třeba jen krátkodobé jsou charakteristiky důležitých výročí našich lidských životů.

Významné okamžiky počínaje narozením, prvním slůvkem, nejistým krokem či růstem mléčného zubu se častokrát vryjí hluboce do paměti. Na něco vzpomínají víc naši rodiče a známí, jiné se již nám samotným vepíše do paměti od školní docházky přes první zamilovanost a později lásku.

Jsou data nezvratná a stejně tak posvátná, na druhé straně existují okamžiky bolestné podobně jako těžké. Nejen lidé slaví svá výročí, má je stát, naše město i farnost. Jedno z důležitých výročí slaví letos i náš farní kostel sv. Vavřince - a to 170 let od svého posvěcení.

25. července 1827 zachvátil Olešnici velký požár. Kronika podává zprávu jak se při požáru propadl v kostele strop, zhroutila se věž a roztavily zvony. Nad tou zkárou lidé plakali. To vše se událo pouhý den po příchodu nového olešnického faráře P. Václava Krennera. Jeho zásluhou se za tři roky, po opravě vyhořelých domů, začalo se stavbou nového kostela. Kostel byl následně vysvěcen biskupem Františkem Kindlem 15. září 1839.

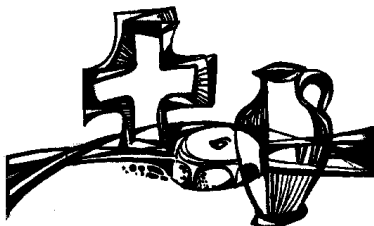
V dějinách našeho chrámu existují okamžiky, ve kterých se zdálo, že nic není nemožné a jindy naopak, když vyhořel - vypadalo všechno ztracené. Stejně jako lidský život prožíval náš farní kostel okamžiky radostné, slavnostní, posvátné, ale i bolestné a hořké.

Svatý Tomáš Aquinský píše o kráse chrámu, která nespočívá v jeho zdech, stavebním slohu, výzdobě a zlacení, ale o kráse, kterou dává kostelu přebývání Boží.

Přeji našemu kostelu, abychom s ním dokázali prožívat všechny ty okamžiky jeho života od radostných přes ty těžké, od našich křtů, sv. přijímání, biřmování, svateb k důstojnosti lidských loučení. Abychom přitom nezapomněli, že tím nejdůležitějším a nejkrásnějším je přebývání Boží, které nás přes zdi kostela provází do našich domovů.

Všem vám ze srdce žehná

váš otec Pavel

Historie olešnického kostela sv. Vavřince

Starý olešnický farní kostel zasvěcený sv. Vavřinci byla gotická stavba postavená po husitských válkách. Kostel byl mnohem menší, nacházel se v levé části dnešní lodi v místě nynějšího kněžiště a okolo kostela byl hřbitov. Věž kostela je původní, postavena koncem 15. století. Původně stála o samotě a procházelo se jí na hřbitov ke kostelu. Na věži byly tři zvony.

24. července 1827 přišel do Olešnice nový farář P. Václav Krenner. Hned následující den, 25. července o sv. Jakubu, zachvátil Olešnici velký požár. Vyhořelo 73 domů, kostel, škola a pivovar. Když prý chytil kostel, nechali lidé hašení a dali se do pláče. Strop kostela se propadl, věž zhroutila a zvony rozlily. Zakrátko po ohni nechala obec strhnout klenutí nad kněžištěm a portál, protože obojí hrozilo sesutím.

Se stavbou nového kostela se nepospíchalo, bohoslužby se konaly ve filiálním kostele sv. Mikuláše. Teprve až měli občané postavené svoje domy, začalo se stavbou kostela. Architekt rozšířil nový kostel směrem k faře a prodloužil jej až k věži. Z úsporných důvodů byla severní stěna ponechána. Tím chrám pozbyl na vzhledu, neboť věž nestojí s kostelem souměrně. Stavbu kostela vedla vrchnost. Majitel panství se zavázal darovat stavební materiál, platit řemeslníky, pořídit zvony, varhany a všechno vnitřní zařízení kostela. Příspěvky farníků byly stanoveny jednotlivě, podle jejich daňových předpisů. Farníci, kteří daně neplatili, museli dělat pomocné práce. Na stavbu dohlížel olešnický purkmistr a obecní strážník. Stavba kostela trvala celkem osm let.

V září 1830 se začalo s bouráním ohořelých zdí starého kostela. Větší kámen byl ponechán, ostatní se navážely během zimy z Daňkova kopce v Olešnici. Vápno bylo voženo z Lamačí a ještě v zimě uhašeno. Na jaře roku 1831 byly vykopány základy nového kostela a 30. května byl slavnostně farářem Krennerem položen základní kámen nového farního chrámu. Lidé pak sestupovali do základu kostela a poklepávali ověnceným kladívkem na základní kámen, který je uložen v rohu základu zdi, vpravo od hlavního vchodu. Během roku 1831 byly vyzděny základy, postaveny zdi pod vazbu a zaklenut strop. Přes zimu se kácely stromy na vazbu. Na jaře 1832 byla sestavena vazba. Z Louckého dvora se vozila křídlice, šedesát lidí z Olešnice podávalo křídlici zrovna z vozu a šest zedníků ji zavěšovalo. V roce 1833 byl kostel zomítán. Písek si museli olešníci sami nakopat a přesít. V téže roce byly pořízeny věžní hodiny. V roce 1834 byla postavena sakristie, pořízen kůr a kostel zevnitř i zvenčí obílen. V tomto roce zemřel P. Krenner a do Olešnice přišel P. Jan Pleskač, který ve stavbě pokračoval.

V roce 1835 pořídil baron z Kunštátu tři zvony. Největší z nich byl ulit ze zvonoviny starých, při ohni roztavených zvonů. Roku 1837 byla položena dlažba a postaveny varhany. Z Vídně byly do Olešnice dovezeny oltáře.

Jak bylo již dříve zmíněno, starý olešnický kostel byl zasvěcen sv. Vavřinci. Baron Josef z Honrichsu však nebyl ctitelům tohoto světce a žádal dne 1. listopadu 1837 konsistoř v Brně, aby nový kostel byl zasvěcen sv. Josefu, jeho patronu. Později svůj úmysl změnil a dosáhl povolení, že nový kostel bude zasvěcen sv. Leopoldu na počest manželky Leopoldiny.

Slavnost svěcení kostela se konala 15. září 1839. Biskup - světitel František Gindl přijel již předešlého dne odpoledne. Farníci očekávali jeho příjezd na kraji obce, kde byla postavena slavobrána. V kostele sv. Mikuláše bylo požehnání a poté doprovodil lid pana biskupa na faru. Příštího dne, 15. září 1839 časně ráno hřměly ze straně nad Vejpustkem rány z hmoždířů, které oznamovaly, že nastává velký den pro obec i okolí. Veliké davy lidu ze širokého kraje spěchaly do Olešnice. Byl zde majitel panství s manželkou a dcerou, 4 děkani, 22 farářů, 3 kooperátoři a dva bohoslovci. Chorální zpěvy při svěcení řídil ředitel kůru z Brna. Kázání měl. P. Jan Sysel, farář z Kunštátu. Odpoledne byla v kostela udělována svátost biřmování a slavnost zakončena slavnostním „Tebe Bože chválíme“. Při slavnosti účinkovala také místní hudba a zpěvácký sbor. Za týden na to se věřící opět shromáždili ve filiálním kostele a P. Pleskač odnesl svátost oltářní v průvodu věřících do farního kostela.

Baron Josef z Honrichsů složil obnos 40 zlatých jako fond pro dítě, které bude první v novém kostele pokřtěno. Byla to dcera Tomáše Hřebíčka ze Křténova, která dostala jméno Josefa Leopolda. Dle přání baronova dostávala úrok z tohoto fondu až do své smrti.

Zasvěcení kostela sv. Leopolda naši předkové neschvalovali, pouť drželi po staru vždycky v neděli po sv. Vavřinci. Později byla postavena socha sv. Vavřince na hlavní oltář a podána žádost konzistoři, aby byl kostel opět zasvěcen sv. Vavřinci. Toto přání farníků bylo splněno až rozhodnutím Svatého stolce roku 1943.

Zdroj - Dějiny městečka Olešnice od Josefa Višinky vydané v roce 1995

Olešnické hody

Každý z nás během roku slaví svátek a narozeniny. Někdo slaví méně, jiný více a je to pro nás naprosto samozřejmé, vždyť každý z nás se někdy narodil a nějak se jmenuje. Napadlo nás ale někdy, že i kostel může mít svátek a narozeniny? U nás v Olešnici slavíme svátek sv. Vavřince, hlavního patrona kostela neboli pout' a také si připomínáme narozeniny kostela, tedy výročí posvěcení neboli u nás nazývané hody. Takle pojmenování slavností se v různých krajích naší země užívají jinak. Nejstarší zmínku v českém prostředí přináší přemyslovské legendy, v nichž se líčí, jak Boleslav pozval svého bratra, knížete Václava, na posvěcení chrámu. Odtud pochází i český název pro tuto výroční slavnost – „posvícení“. Na Moravě je běžný termín „hody“, který naznačuje, že jde o svátek, při kterém se konzumuje velké množství jídla a pití, zkrátka hoduje se. Císař František Josef II. chtěl nějakým způsobem sjednotit oslavy v celé zemi a proto roku 1787 vydal nařízení, kterým lidu nařídil slavit posvícení ve stejnou dobu. Termín stanovil na neděli po svátku svatého Havla. Poslušní poddaní přijali toto nařízení velice nadšeně. Od té doby slavili třetí neděli v říjnu tzv. „císařské hody“ nebo také „havelské posvícení“ a mimo to dál i svoje místní posvícení tzv. „naše posvícení“.

A jak to bylo v Olešnici? Kronikář pan Višinka píše v Olešnické kronice: „...*Po odchodu husitů byl v Olešnici postaven kamenný gotický kostel, který byl posvěcen na den sv. Vavřince a tomuto světcí zasvěcen. Bylo to v roce 1427, kdy tento svátek připadl na neděli. Nedochovala se žádná vzpomínka, že by se ve farnosti jiný den každoročně slavil, než neděle po 10. srpnu...*“

Na tomto místě je třeba dodat, že Olešnice byla rozdělena na Moravskou a Německou. Na Moravské straně se vždycky slavily hody o poslední neděli v církevním roce (hřbitovní kostel byl totiž posvěcen 25.11.1725). Tato oslava probíhala v hostinci U Haluzů na Moravské straně.

V roce 1839 byl vysvěcen nový farní kostel místo toho, který byl zničený při požáru. Jestli se pak nějak v Olešnici pravidelně slavilo jeho výročí, nevím. Starou farní kroniku nemáme a v té novější je uvedena pouze zmínka, že se slavilo sté výročí v roce 1939. Vzhledem k tomu, že byla válka, nemohla se uskutečnit větší slavnost. Kázal zde tehdy olešnický rodák Dr. Augustin Neumann. Ví se však, že se v Olešnici slavily hody císařské. Nebyla to ani tak záležitost farnosti jako olešnických spolků. Při císařských hodech jel v kočárech *rychtář s konšely*. Vpředu vedli berana, pak šla mládež s muzikanty. Na koni jel *kat* a mezi všemi pobíhal *žid* s pytle a proháněl zlobivé děti. Průvod procházel ulicemi Olešnice a za bujného veselí na různých místech zastavoval. Mládež tancovala. Nakonec se četl rýmovaný *ortel*, kde se s trochou škodolibosti vynesly na světlo všechny nezdary, lumpárny a nepřístojnosti, které se v Olešnici udály za uplynulý rok. Vše se svedlo na přítomného berana, který byl *rychtářem* a *konšely* odsouzen k trestu smrti. Ale to už přijíždí posel a předává od *císaře* pána milost pro nešťastníka. A tak vše skončilo zase veselím. Oslava císařských hodů v Olešnici skončila v šedesátých letech minulého století.

Letos si tedy připomínáme 170 let od posvěcení farního chrámu. K narozeninám a zvláště těm kulatým si přejeme obvykle štěstí, zdraví, dlouhá léta a hojnost Božího požehnání. Co bychom popřáli našemu kostelu? Třeba to samé:

- štěstí - aby se z něj nestalo muzeum, koncertní sál, skladiště nebo mešita
- zdraví - aby nám nechátral a byl vždy ozdobou olešnického náměstí
- dlouhá léta - aby nás všechny přežil o hodně dlouho
- Boží požehnání - aby byl vždycky místem, kde bydlí živý Bůh ve svatostánku; aby měl kněze, který v něm bude sloužit obět' mše svaté; a aby měl dostatek farníků, kteří podle slov žalmu 122 řeknou: do Domu Hospodinova půjdeme s radostí.

Zdroj informací:

Josef Višinka: Olešnická kronika; Marie Slavíčková: SOČ - společenský život v Olešnici na Moravě od 2. pol. 19. stol. do konce 2. svět. války; internet a výpovědi pamětníků.

Vzhledem k tomu, že některé skutečnosti jsou nejasné a pamětníků málo, prosím ty z vás, kteří víte něco víc, podělte se se mnou o své vědomosti, abych to mohla napsat v některém z dalších čísel FZ. Děkuji.

Jarmila Sobotková

Olešnický kraj

K hodům neodmyslitelně patří kraj, ať je to kdekoli. Všichni dobře víme, že u nás v Olešnici máme také kroje, ale jaké? Pokud se chcete dovědět něco víc, tak si přečtěte následující rozhovor. Vzhledem k tomu, že z těch žen, které kraj šily, už žádná nežije, položili jsme několik otázek paní Josefě Blahové

Kdy byly kroje ušité?

Asi v roce 1967 vznikl nápad pořídit olešnický-horácký kraj. Dívčí kroje byly šity dva roky nato 1968-1969.

Kdo je šil a podle čeho? Kdo vlastně vymyslel, jak by měl olešnický kraj vypadat?

Paní Anna Kopřivová se spojila s profesorkou Bečvářovou (učitelkou pedagogické školy v Boskovicích a s jejich tanečním kroužkem, a ta podle starých záznamů zjistila, jak pravděpodobně náš sváteční kraj vypadal. Podobal se horáckému kroji. Všední oblečení bylo z modrotisku a z rezného plátna. Paní Kopřivová jezdila jak do Boskovic, tak do muzea v Novém Městě a Poličce, aby zjistila podrobnosti o krajích. V její činnosti ji podporoval P. Kšica, který hradil cestovné.

Proč, z jakých důvodů a kdo měl největší zájem na tom, aby vznikl olešnický kraj?

Na „Hody“, které se dříve slavily o třetí říjnové neděli tak zvané císařské (císař Josef II. stanovil, že se výročí posvěcení kostela bude slavit na 3. neděli v říjnu, aby nebyla narušována práce na panském, kdy každá farnost slavila posvěcení jindy), se vypůjčovaly kroje z půjčovny z Brna, a to jak dívčí, tak chlapecké. Byly často různě skládané a nebyly etnograficky správné. Tato tradice trvala až do pořízení nových dívčích krajů.

My dnes připravujeme kroje na dožínky a někdy na Boží Tělo. Kdy se používaly dříve? Bylo to výhradně na církevní slavnosti?

Nové kroje i na menší děvčata se používaly na církevní (Boží Tělo, posvěcení kostela) i světské (hasičské výročí) slavnosti.

Podle čeho se určovalo, kdo bude kraj mít, jak se financovalo ušití krajů a materiál a kde se sháněly látky?

Zájemci o kroje se přihlásili u paní Kopřivové. Maminky považovaly za čest, že jejich dcery budou mít pravý olešnický kraj, který si také (rodiny) samy platily. Paní Kopřivová jezdila a sháněla látky. Její cesty směřovaly také na Slovácko, kde bylo snazší potřebné věci zakoupit. Mnohdy jela pro jednotlivé součásti i několikrát, než je sehnala. Zástěry a límce vyšivaly vyšivačky v Lanžhotě. S šitím košil, spodniček a sukní jí pomáhala nedávno zesnulá paní Anna Blahová.

Pokud je mi známo, tak máme pouze kroje dívčí, uvažovalo se někdy i o chlapeckých krojích?

Bylo to v plánu pořídit také chlapecké kroje. Ty by měly žluté kalhoty pod kolena, bílou košili a tmavou dytýnovou vestu. Doplněovaly je bílé punčochy a černé boty (polobotky). Vlivem situace u nás po roce 1970 k tomu však nedošlo. K dívčímu kroji, jak jej známe, patří rovněž bílé punčochy a černé nízké boty, do vlasů hladce učesaných nebo zapletených do copů červená mašle. Protože je Vysočina hornatá, pole jsou úzká, tak jsou i sukně děvčat užší, než na bohaté Jižní Moravě.

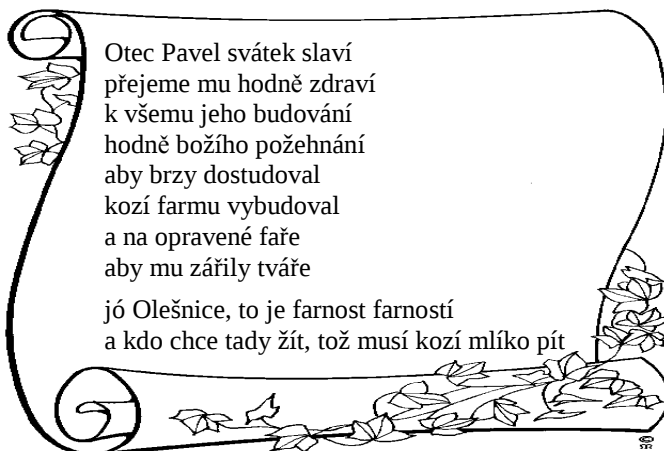
Ať tedy na náš kraj neusedá prach a nežerou ho moli. Díky za rozhovor.

Jarmila Sobotková

Neobyčejný dárek

Na mši svaté na poděkování za ukončení školního roku a roku sv. Pavla každá rodina, ze které nikdo nepropadl, (a povzbudivým faktem je, že ze zúčastněných rodin nikdo nepropadl) dostala jako dárek poukázku na dvoudenní výlet „Lamačama“ na faru do Štěpánova. Odjízďeli jsme v neděli do Lhoty a ze Lhoty po svých.

Brodit se „Lamačama“ byl krásný zážitek. Jeden účastník výletu menšího vzrůstu měl však vody až po krk a to doslova. Když naše skupina hastrmanů dorazila do Štěpánova, hodili jsme na sebe něco suchého a hurá na táborák. Byl den před svátkem sv. Petra a Pavla a proto náš pan farář dostal dárek - malou umělohmotnou kozu a také písničku:

Potom jsme opékali párky, zpívali si, ale zastihl nás déšť. Další den ráno jsme se nasnídali a vyrazili na Zubštejn, kousek autobusem a kousek pěšky. Pak ale začalo pršet, a tak jsme vytáhli pláštěnky a vykašlali se na Pyšolec. Byli jsme totálně mokří a tak jsme jeli domů.

Myslím že výlet se povedl. Sice se nám trochu nevyvedlo počasí, ale to je detail a detaily se co? Neřeší!!!

Primiční mše svatá v Prievidzi

Většina z vás, kteří sledujete televizi NOE, jistě znáte ten příjemný hlas, který tlumočí hlavně promluvy Svatého otce Benedikta XVI., ať už se jedná o přímé přenosy z Vatikánu nebo z jeho návštěv různých zemí.

Tento hlas patří P. PaedDr. ThLic. Marcelu Puvákovi. Mnozí z nás se s ním mohli setkat loni v červnu, kdy naše farnost měla tu čest, že mohla být přítomna při slavení mše svaté v kostele svatého Václava v Ostravě, odkud jsou přenášeny každou neděli televizí NOE bohoslužby. Za pozvání do televize NOE vděčíme také otci Marcelovi.

Pokud jste nebyli v Ostravě, mohli jste se s ním setkat i zde, protože je přítelem našeho otce Pavla a již několikrát Olešnici navštívil. Vedl např. adorační den v lednu 2009. Kdo nebyl ani tam přítomen, určitě se s ním seznámil o letošní olešnické pouti, kde byl otec Marcel hlavním celebrantem a kazatelem.

Jeho cesta ke kněžství byla dlouhá. Po maturitě na gymnáziu odešel na sedm let do Itálie do oratoře sv. Filipa Neriho ve Vicenze, kde absolvoval i studium teologie.

Po návratu z Itálie pokračoval ve studiu na Arcibiskupském kněžském semináři v Olomouci, kde na teologické fakultě absolvoval postgraduální studium z liturgie a po složení doktorských zkoušek dosáhl licenciát z teologie. Později na Katolické univerzitě v Ružomberoku složil druhou doktorskou zkoušku v oboru katolická pedagogika a získal doktorát z pedagogických věd. V roce 2006 se dostal do nově vzniklé televize NOE, kde působí dosud. Zde také dokončil svoji přípravu na kněžskou službu. Jáhenské svěcení přijal 21. června 2008 v Opavě. Po roční praxi v televizi NOE a na katolickém gymnáziu přijal dne 27. června 2009 z rukou Mons. Františka Václava Lobkowicze v katedrále Božského Spasitele v Ostravě kněžské svěcení.

Otec Marcel Puvák slavil 4. července 2009 primiční mši svatou na Slovensku, odkud pochází, a kde žije jeho rodina. Primiční mše svatá byla sloužena ve starobylém farním kostele sv. Bartoloměje v Prievidzi, kde jako dítě začínal sloužit Bohu jako ministrant. Slavnostním kazatelem byl P. Pavol Zemko, který měl zajímavé kázání, mimo jiné o slibu poslušnosti kněží. Svým kázáním jistě zaujal všechny přítomné, takže přesto, že bylo dlouhé, všichni pozorně a se zájmem poslouchali. Ke mši svaté hrál orchestr Základní umělecké školy, jehož absolventem je i otec Puvák a zpíval smíšený sbor prievidských učitelů Rozkvět. Vystoupení obou souborů bylo vysoce profesionální a vše probíhalo ve slavnostní atmosféře. Bylo přítomno velké množství kněží, jáhnů, řádových sester, rodinných příslušníků, přátel a spousta lidí místních i těch, kteří absolvovali dlouhou cestu, aby mohli spolu s otcem Marcelem slavit jeho velký den. To, že celou slavnost primiční mše svaté natáčela televize NOE, je zřejmé.

Naši farnost zastupovalo kromě otce Pavla asi šest lidí. Přidali jsme se k blanenským farníkům, v jejichž farnosti otec Marcel absolvoval krátkou praxi před svým odchodem do televize NOE. Blanenské ženy napekly vynikající koláče, které byly po mši svaté rozdávány všem přítomným před kostelem.

Dříve, než otec Marcel udělil novokněžské požehnání, poděkoval svým rodičům a všem, kteří ho na jeho cestě ke kněžství provázeli a kteří mu jakýmkoli způsobem pomáhali. Po ukončení celého obřadu se rodina a všichni pozvaní odebrali k slavnostnímu obědu a ostatní z naší výpravy jeli navštívit zámek v nedalekých Bojnících.

V 16,00 hodin jsme se vrátili do kostela v Prievidzi, kde byl slavnostní koncert souboru sourozenců Jendruchových z Bratislavy. Až o nich někdy uslyšíte, rozhodně si jejich koncert nenechte ujít. Byl to pro nás pro všechny tak silný zážitek, že na něj dlouho nezapomeneme. Jedná se o devět sourozenců - tři chlapce a šest dívek, kdy nejstaršímu Tomášovi je 32 roků a nejmladšímu Filipovi 17. Každý hraje na nějaký hudební nástroj a všichni nádherně zpívají. Vystupovali již v mnoha zemích Evropy, v Austrálii, v USA a zpívali také Svatému otci Janu Pavlu II.. Vede je jejich otec, který je zástupce ředitele základní umělecké školy. Maminka je lékařka, která svoji profesi chirurga vyměnila za profesi matky. A že se svého povolání zhostila výborně, je zřejmé. Tento koncert byl překrásnou tečkou za celým slavnostním, po všech stránkách prosluněným dnem. Vstávali jsme ráno ve dvě hodiny a vrátili jsme se domů kolem desáté večer. Byli jsme sice trochu unavení, ale radost z právě prožitého dne byla mnohem větší.

Přejeme otci Marcelu Puvákovi, aby byl ve své kněžské službě šťastný, aby nikdy nepřestal milovat Boha ani svoje bližní, a aby i nadále kolem sebe šířil Boží slovo a rozdával lásku, pokoj a radost.

J. Kolářová

Farnost a nové komunikační technologie

Součástí Dnů lidí dobré vůle na Velehradě bývá pravidelně odborná konference. Můžeme tedy v naší situaci zásadní rekonstrukce webových stránek farnosti brát výběr letošního tématu (titulek) jako výrazný impuls. Na konferenci zazněla z úst Mons. Giuseppe Scottiho reflexe poselství Svatého otce ke Světovému dni sdělovacích prostředků, ve kterém zazněla slova o evangelizaci digitálního kontinentu. Sekretář papežské rady pro sdělovací prostředky hovořil o potenciálu webu 2.0 – interaktivních nástrojích jako je facebook či twitter, skrze které má také znít křesťanské poselství. Další příspěvky na téma farní weby a časopisy se možná budou díky konkrétním podnětům během následujících měsíců odrážet i v mediální realitě naší farnosti.

Václav Plíhal

Katolická charismatická konference

Na začátku prázdnin, přesněji 8. - 12. července, se už podvacáté konala katolická charismatická konference. Tento rok byla třetím rokem v Brně v areálu výstaviště BVV. Mottem letošní konference byl verš z Matoušova evangelia: "Vzchopte se, já jsem to, nebojte se ..." (Mt 14, 27). Všechny přednášky do hloubky rozebíraly úsek Matoušova evangelia, a to verše 13 - 33 ve čtrnácté kapitole. Zvědavému čtenáři tohoto článku doporučuji objednávku přednášek na MP3, objednat lze na adrese www.konference.cho.cz. Stojí to za to!

Letošním hlavním hostem byl Angličan Charles Whitehead, který stál už u počátků charismatické obnovy před třiceti lety. Teď budu trochu osobní - Charles byl podle mě úžasný (stejně tak, jak již tradičně Vojtěch Kodet, Katka Lachmanová, Aleš Opatrný atd.atd.). Co bylo ovšem nejdůležitější - v pavilónu F na brněnském výstavišti ve dnech konference mocně "vanul" Duch Svatý, což určitě potvrdí ti, kteří tam také byli.

HT

Na konferenci byly vystaveny obrázky z výtvarné soutěže, která se konala v rámci roku svatého Pavla. S tímto obrázkem se do soutěže zapojila Markétka Novotná:

Cyklotour 09

O prázdninách se parta děcek z naší farnosti vydala do okolí Vranova na cyklotúru.

Výlet byl velmi zajímavý. Už jenom nakládání kol na vozík a balení kufrů nám dalo pěkně zabrat. Ve finále bylo doprovodné auto doslova přecpáno zavazadly a na vozíku byla vidět jen změt' kol a přehazovaček.

Další den jsme se sešli na náměstí, odkud nám jel autobus do Znojma. Cesta byla dlouhá, ale kupodivu rychle utíkala. Ve Znojmě jsme nasedli na kola a už hurá do Vranova. Jeli jsme lesem a cesta připomínala terénní závody. Přes kopce a kopečky, přes bláto a loužičky jsme se přece jenom do Vranova dostali.

Ve Vranově na chatě nás uvítala teta Hela a teta pana faráře svačinou, kterou jsme všichni rádi uvítali. Poté jsme se šli koupat na přehradu. Bylo to skvělé osvěžení.

V dalších dnech jsme toho viděli opravdu hodně. Podívali jsme se kolem přehrady, vyzkoušeli jsme lanové mosty, na kterých se dalo skvěle pohupovat, navštívili jsme rakouské město Hardegg a v neposlední řadě jsme viděli dřtivou většinu hradů a zámku v okolí.

Cyklotour se mi moc líbil a doufám, že příští rok se pojedje zase. Díky všem, kdo se podíleli na jeho přípravě.

Jitka

Pout' Fulnek-Slavkovic

Jedním z úkolů pěšího poutníka je vydávat svědectví o pouti a o duchovních darech, které během ní dostal. Tedy i já píši o části pěší pouti z Fulneku do Slavkovic, která proběhla od 25. do 31. 7. 2009 a organizovali ji otcové pallotini (o. Artur Cierlicki SAC a o. Tomáš Kazaňsky SAC). Bylo to obdobné putování jako tradiční pěší pout' na Velehrad. Během ní jsme se modlili Korunku k Božímu milosrdenství, růženec, zpívali, poslouchali duchovní úvahy, nebo jen tak v tichosti rozjímali. Centrem dne byla eucharistie. Během celého putování byla stále možnost svátosti smíření. Každý poutník šel s nějakým duchovním úmyslem, za který se celé společenství modlilo.

Celá trasa pouti měřila 180 km a šlo se z Fulneku přes Oderské vrchy, vojenským prostorem Libavá, s návštěvou kostela ve Staré Vodě a poutní baziliky Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku, přes Hanou na Vysočinu, do prvního kostela zasvěceného Božímu milosrdenství - do Slavkovic. Já jsem se připojil k poutníkům v Letovicích a měl jsem původně v úmyslu jít jen jeden den do Bystřice. Na každý den bylo zvoleno jiné téma duchovních úvah, tento den to byly svátosti, především svátost smíření a její vztah ke hříchu. Otec Artur mimo jiné mluvil o tom, že svátost smíření není jen očistění duše od hříchu a nový začátek, ale také velká posila na dobré cestě. Čím častěji chodíme k této svátosti, tím jsme vůči hříchu odolnější, silnější a vyrovnanější. Atmosféra poutě, společenství poutníků a především duchovní úvahy otce Artura mě přiměly nejít jen do Bystřice, ale až ke kostelu Božího milosrdenství do Slavkovic.

Z Letovic jsme šli kolem Křetínky, pak prudkým stoupáním do Ústupu a dál kolem Boží muky do Olešnice. Tam nás mile přivítali - mší svatou a pak chutným obědem. Olešnickým farníkům, kteří se na tomto finančně i duchovně podíleli, patří upřímné poděkování, Pán Bůh zaplať za tyto dobré skutky. Z Olešnice jsme dál putovali přes Lhotu, Lamače a kolem zříceniny hradu Zubštejn až do Bystřice, kde jsme byli ubytováni v rodinách s velkou úctou a pohostinností bystřických farníků. Nakonec jsem tedy doputoval nejen do Bystřice, ale i k Božímu milosrdenství do Slavkovic, ke svátosti smíření a k duchovní posile na pouti životem.

Další pěší pouť k Božímu milosrdenství plánují otcové pallotini za rok opět z Fulneku a nově i ze Staré Boleslavi a srdečně zvou všechny poutníky. A já k tomu jen dodávám svůj názor, že tuto duchovní aktivitu vidím jako mladší sestru tradiční pouti na Velehrad. Není tak propracovaná a tak masová, ale podobně jako na pouti velehradské při ní může poutník objevit nějaký dar Ducha svatého, získat duchovní posilu a o krůček přiblížit sebe i své dobrodince k Bohu.

Pavel Adamec

Farní tábor 2009/1609

Jak je na našem táboře zvykem, opět jsme cestovali časem. Letos jsme však nebloudili staletími jako minulý tábor, ani jsme neměli stroj času. Byli jsme přesunuti Lordoftimem do Prahy roku 1609. Abychom nebyli tak nápadní, byli jsme po skupinkách rozděleni do cechů a začali se učit řemeslu. Byli to cechy: hračkáři-řezbáři, bylinkáři-květináři, sochaři-malíři, švadleny-šperkaři a herci-muzikanti-kejkliři. Jediná možnost, jak se dostat zpět, byla sestavit kouzelnou formulku, jejíž části jsme získávali každé ráno. Ještě první večer jsme se dozvěděli, že jeho veličenstvo Rudolf II. shání Golema. Hned další den jsme se ho vydali hledat. A věřte tomu nebo ne, našli jsme ho. Tato zpráva se rychle donesla k císaři a my se večer dostali až na hradní audienci. Rudolf byl z Golema velice nadšený. Další den odpoledne jsme se už věnovali řemeslům - nejdřív jsme však museli získat zkušenosti a suroviny. Proto jsme celé odpoledne běhali po velkých evropských městech jako Paříž, Řím, Benátky, Vídeň, Gdaňsk a jiné, abychom se něco přiučili. Pak už nic nebránilo tomu, abychom se začali plně svému řemeslu věnovat a usilovat o tovaryšský titul. Sobotu odpoledne se v Praze konaly rytířské slavnosti. Závodili jsme v jízdě na koni, skládání básní a také se nám (jen tak mimochodem) podařilo dobýt hrad z rukou Rudolfových nepřátel. Za tento hrdinský čin jsme byli opět pozváni na císařský dvůr. Rudolf zjistil, že jsme velice šikovní a sdělil nám své přání, že by do své sbírky potřeboval obraz „Růžencová slavnost“ (od A. Dürera). To je sice pěkné, ale kde chcete v lese shánět obrazy, že?

V neděli jsme se vypravili do Jedovnic na mši svatou. My starší jsme jeli na 7:30. Mši sloužil o. Pavel Havlát z nedalekého Vranova a pak jsme si prohlédli kostel. Když už jsme chtěli odcházet, všimli jsme si obrazu na jednom z bočních oltářů. Jaká to náhoda! Byla to zrovna Růženco vá slavnost. Pan kostelník se už

ale chystal zamknout kostel a navíc tam nebyl nikdo, kdo by nám mohl obraz darovat, tak jsme se rozhodli, že „si ho trvale zapůjčíme“... vedoucí to odmítli pochopit a proto jsme tento úkol přenechali mladším, kteří šli na mši v 10,30 a radši jsme odešli na výlet do Senetářova a okolí. Mladší táborníci se po mši svaté rozhodli, že obraz neukradnou, ale že ho získají diplomatickou cestou. Zeptali se otce Havláta a poté, co mu vysvětlili celou situaci, jim obraz velkoryse daroval. Také mladší potom odešli na kratší výlet. Do tábora přišly obě skupiny téměř ve stejném čase (starší o chvilku dřív).

Hned ráno jsme začali pracovat ve svých skupinkách. Dozvěděli jsme se, že se blíží Městský jarmark, na kterém máme možnost ukázat svoji práci. Večer jsme opět mířili na hrad. Rudolf nevěřil vlastním očím, vzal si obraz a hned nás pověřil získáním Elixíru mládí. (Asi jsme nejschopnější lidé v celé zemi či co). Další den finišovaly přípravy jarmarku a odpoledne to vypuklo. Každá skupinka si otevřela svůj stánek. Dokonce přišel i samotný Rudolf II. Prodávalo se všechno možné. Hračkáři-řezbáři nabízeli panenky, indiánské kostky a novinku na trhu - dvoufázový škrabáček na záda; bylinkáři-květináři prodávali řezané i rostlé rostliny nebo herbáře a květináče; sochaři-malíři nabízeli nečekaně obrázky a výrobky z keramiky; ěvadleny-šperkaři kabelky, náhrdelníky a knoflíky a herci-muzikanti-kejkliři hráli divadlo, zpívali písničky či předváděli cvičené psy. Také se zde objevil jeden šarlatán, který se snažil prodat různé lektvary moudrosti, života atp. Byl však vyhnán. Také se zde objevila jedna potulná obchodnice, která nám prodala slova do kouzelné formule. K večeru našla jedna tábornice v botě recept na Elixír mládí. Vůbec nechápeme, jak se tam dostal. Zjistili jsme, že kromě lehkého sehnatelných ingrediencí potřebujeme i kořen mandragory, která roste jen v určitém místě. Ale v jakou a kde? Naštěstí na nástěnce visel nový výtisk táborového bulvárního plátku ŠOK! se speciální přílohou Vzácne rostliny. Měli jsme štěstí. Tento týden byl právě vhodný pro sběr mandragory. Další den jsme získali zbylé suroviny a uvařili elixír. To samé odpoledne přišel ještě jeden kupec. Měl na prodej jen jedinou věc – ŠÉM ke Golemovi. Chtěli jsme ho koupit, ale on nechtěl peníze, ale měsíční písek, který jsme dostávali od Rudolfa za každý splněný úkol. My jsme souhlasili a udělali jsme tak výhodný výměnný obchod. Vzali jsme šém a elixír a vydali se na audienci. Rudolf okamžitě vypil elixír, zapomněli jsme mu však říct že má vedlejší účinky, o kterých jsme sami nevěděli, a tak král musel na chvíli odběhnout tam, kam musí i on sám pěšky. Za chvíli se vrátil úplně mladý, tak kolem sedmnácti let. Jenže přišla ještě jedna návštěva, sám LordofTime. Promluvil Rudolfovi do duše, že by si neměl s časem zahrávat. Rudolf ho poslechl a radši znovu zestárl. Pak jsme se vrátili do tábora, spálili šém a pak byla velká hostina. Po ní jsme přečetli kouzelné formule a šli spát. Ráno jsme se probudili opět v roce 2009, sbalili tábor a jeli domů. Musíme ještě podotknout, že jsme během tábora navázali kontakt s vedlejším táborem ze Slavkova a uspořádali jsme odvetné fotbalové utkání, které jsme vyhráli 3:1. A také jsme spolu slavili dvě mše svaté. Jednu u nás, v roce 1609, a druhou u nich roku 1888. Čímž se ukázalo, že křesťanství nezná hranic. Ani časových. Tábor se prostě vydařil a těšíme se na další.

Přijela pout'

a že si letos opravdu pospíšila. Na Loučkách stály kolotoče už o týden dřív a na náměstí bylo týden před poutí také plno. „Ještě že ty děti jsou na táboře a přijedou až ve čtvrtek, jinak bychom se nedoplatily!“, libovala si nejedna maminka.

Pout'ové atrakce, výstavy a především krásné počasí přilákaly do Olešnice spoustu návštěvníků. Pro nás křesťany by však všechny tyto pout'ové atrakce neměly přehlušit to hlavní – slavení poutě v našem farním kostele. Přípravu na pout' jsme začali už ve středu poutní duchovní obnovou s P. Petrem Rosslerem. Všichni přítomní jsme také s radostí přijali možnost výběru zpovědníka a svátosti smíření.

Nedělní oslavy začaly už v sobotu mši svatou ve Křtěnově na hřišti. Mši svatou spolu s otcem Pavlem sloužil novokněž P. Marcel Puvák, který byl hlavním hostem letošní pouti. V neděli ráno se opět po roce rozezněla naším kostelem svatovavřínecké píseň - Chlouba křesťanského Říma - a mši svatou v sedm ráno pro hospodyňky sloužil další host (stálý) otec Ladislav Tichý. Ranní a hrubou mši svatou sloužil otec Puvák a svým zpěvem nás potěšil pan varhaník Blaha za doprovodu houslí pana Valingera a varhan Františka Ostrého. Odpoledne se znovu kostel zcela naplnil na svátostné požehnání, kde otec Marcel uděloval požehnání novokněžské. Příjemnou tečkou za celým svátečním dnem byl tradiční táborák v Kněževsi s pohádkou, tentokrát „Dávný slib“. Mládežníci opět nezklamali a všechny nás skvěle pobavili.

Na závěr díky všem, kteří se zasloužili, abychom my farníci i poutníci mohli prožít tak velkou a krásnou oslavu našeho farního patrona sv. Vavřince.

Svatý Vavřínče oroduj za nás a za naše rodiny!

JS

Od poklopu ku poklopu koulí kyklop koulí...

O ministrantském čundrování Bystřickem

Procházet krajinou s celým živobytím na zádech. Poznávat vesnice, kostely, hrady, nové cesty a výhledy, spát pod hvězdami. To vše se zadařilo ministrantům od sv. Vavřince v čase, kdy za noci jeho slzy ještě tekly po obloze.

Letošní atmosféru znatelně poznamenalo výrazné zastoupení jedné z táborových skupinek. „Herci jsme, kejkliři, zpě-vá-ci..“ ozývalo se nedlouho po té, co byla oželena neúčast Michala, o které až do odjezdu vyhlídkového spoje 257 nikdo nevěděl. „Tady jsme šli,“ vzpomněl si kolega bylinkář Štěpán na porost bledulí, který se zjara objevuje v údolí Chlébského potoka. Rostlin – keřů – se týkalo též neodmyslitelné gastronomické poznávání kraje, ke kterému se postupně přidalo i trochu houbaření. Než došlo na výhledy astronomické, navštívili k překvapení všech nádherné ležení za Pernštejnem koně. Po odchytu Františkem, však byli s poznámkou: „nemají mi co lézt do stanu“ odesláni v dál.

Obědovou siestu druhého dne přerušilo Honzovo bušení do země s vítězoslavným: „slyšíte, jak to duní!“ Kvůli absenci krompáče však mladí olešníci farníci velkoryse ponechali další průzkum zříceniny hradu Mitrov budoucím. Po nádherném západu slunce nad zvláště malebnou krajinou uranové těžby většina s vidinou brzkého východu zalehla, takže ani nepoznala, proč že je důležitější Měsíc. Pro zvědavého čtenáře doplňuje věhlasný teoretický fyzik Vojta N.: „Princip jevu spočívá v tom, že Slunce svítí ve dne, kdy je stejně světlo, kdežto Měsíc v noci, když je tma“.

Nanebevzetí Panny Marie se s připomenutím zemí, kde mají státní svátek, podařilo oslavit ministrantům mši svatou v den slavnosti. Posilnění na duchu

neměli tak problém zvládnout ani dramatický terén kolem Bystřice. Závěr Vítova zpěvu „/:Jak Julie olejuje koleje:/3x, smrtelnej pot ze mě se leje...“ tak nebyl ani pro tentokrát aktuální. „Nejlepší bylo jídlo,“ zazněl v poobědovém čase už na olešnickém náměstí hlas Zbyňďův. „Snad kromě chuti k jídlu bylo přínosem i samotné společenství, společná cesta místy, která by místní měli znát; modlitba - rozhovor s Bohem, který člověk ve společenství a v krásném kraji neopomene tak, jako když je sám kdesi u displeje a klávesnice,“ uzavírá Václav Plíhal a omlouvá se za ne zcela autentické výpovědi vložené do ministrantských úst.

Václav Plíhal

Třikrát a dost? aneb Rokytnice potřetí a znovu jiná

Když jsem ve čtvrtek 29. srpna vyhlédl z okna fary v Rokytnici nad Jizerou, bylo nádherné slunečné ráno. Po večerním dešti, který zpestřil naši cestu na místo společného odpočinkového pobytu několika rodin z naší farnosti, nebylo ani památky. Obzor lemovaly známé křivky hřebenů západních Krkonoš a mě najednou připadalo neskutečné, že je to už víc než rok, co jsme tu byli naposledy. Hlavou mi prolétly vzpomínky na předchozí dvě návštěvy v Krakonošově panství. Co všechno asi prožijeme letos?

Na parkovišti před farou jsem napočítal deset aut. „To budeme při společných vyjíždkách tvořit bezva kolonu,“ zauvažoval jsem. A taky, že jsme tvořili. Kdo z vás má s jízdou v takové koloně zkušenost, ví, jak je těžké se v tomto počtu udržet pohromadě. Možná mi ani nebude věřit, že se nám to na cca třicetikilometrovém úseku do Hejnic, kam jsme po snídani vyrazili na pout', podařilo.

Bylo to asi tím, že jsme jeli horskou silnicí přes Jizerské hory, kde nebyl velký provoz a téměř stále byla z hlediska pravidel silničního provozu hlavní. Kroutila se horami porostlými mladým lesem vysázeným jako náhrada za původní porost uhynulý působením průmyslových exhalací před nějakými pětadvaceti lety. Jak povzbudivé pro nás - suché kosti, toužící po oživení.

Několik kilometrů za lesklou plochou přehrady Souš, kterou šlo přes hustý porost spíš tušit než vidět, silnice divokými křivkami serpentín stékala do roviny Frýdlantského výběžku, jemuž vévodila bazilika Navštívení Panny Marie v Hejnicích. Jde o nádhernou stavbu vybudovanou na místě, ke kterému se váže legenda o uzdravení dítěte na přímluvu Panny Marie.

Při mši svaté jsme i my s důvěrou vložili do rukou Matky Boží nemocné dítě z našeho společenství a zahájili modlitební nověnu k Terezii Neumannové (stigmatizované ženě z Bavorska, zesnulé v pověsti svatosti). Potom jsme si prohlédli baziliku i její podzemí a po obědě v klášterním areálu upraveném na mezinárodní centrum duchovní obnovy pokračovali za dalšími krásami tohoto místa. Většina z nás zamířila k vodopádu na Černém potoce a ti zdatnější na blízký vrch Ořešník. Obě místa byla ochutnávkou krás Jizerských hor, které na nás shlížely svými skalnatými vrcholky. Vítanou zastávkou na zpáteční cestě od vodopádu se stalo místní koupaliště. Osvěžení bylo příjemné, ale kvalita jeho vody nebyla nijak valná a citlivější kůži některých z nás trochu potrápila.

Po návratu na základnu v Rokytnici nás čekalo příjemné překvapení v podobě nachystané večeře. Bylo to zásluhou obětvců, kteří se vzdali vodních radovánek a na faru dorazili dřív. Večer pak byl ve znamení domluvy na páteční program a první části přednášky Otce Pavla o manželství. Ta nám mimo jiné nabídla zajímavý pohled na manželství očima Starého zákona a poskytla hojné náměty k přemýšlení.

Páteční program nakonec nabízel dvě možnosti. Túru k prameni Labe, která se tak stala tradiční součástí pobytu v Rokytnici, nebo návštěvu biofarmy Hucul na Janově Hoře v blízkých Vítkovicích. Počasí bylo nádherné, takže horská túra přes Dvoračky a Labskou louku stála za to a dokonce umožnila horalům vykoupat se v Mumlavě u známého vodopádu. Nevraceli se totiž do Rokytnice, ale sešli do Harrachova, kam pro ně přijela část druhé skupiny auty.

Tato skupina neměla túru tak náročnou, ale i my jsme pár kilometrů v horském terénu zdolali. Na farmě bylo dětem odměnou pěkné přírodní dětské hřiště v ohradě s kozami. Někteří z nás se projeli na huculských koních, které kromě skotského skotu na farmě v přírodních podmínkách chovají. Ti z nás, co nejeli do Harrachova, měli pak odpolední program víceméně individuální.

Před večerí jsme společně v blízkém kostele slavili mši svatou. Nepřišli jsme ani o večerní zprávy. Ty nám zprostředkovaly svým vystoupením přítomné děti. Večer pak Otec Pavel pokračoval v promluvě o manželství.

Ústředním bodem sobotního dne byla návštěva dalšího poutního místa, tentokrát Bozkova. Opět se nám podařilo se po celou cestu malebnou podkrkonošskou krajinou udržet v koloně. I zde je chrám Navštívení Panny Marie, kde jsme měli možnost slavit mši svatou. Místní pan varhaník nás po ní seznámil s historií místa i kostela a vzal nás na věž, odkud byl krásný výhled do širokého okolí. Úplně na obzoru bylo možné zahlédnout i typický obrys Ještědu. Pak se s námi rozloučil Otec Pavel spěchající za pastoračními povinnostmi do Olešnice.

Následovala prohlídka Bozkovských dolomitových jeskyní, které svojí krásou předčily nejen mé očekávání. Jaké taje jsou asi ještě skryty pod známým zemským povrchem? A jaké krásy asi skrývají duše lidí kolem nás?

I krajina mívá svoje tajemství a jedno takové jsme mohli objevit v romantickém údolí v Roztokách u Semil. Zde stojí mlýn jak vystřižený z pohádky i s živým mlynářem a jeho dcerou. Ti nás mlýnem provedli a za pomoci pohádkových postav dali nahlédnout do tajů mlynářského řemesla.

Po návratu a večerí jsme se sešli v kostele, abychom ve společné modlitbě našemu dobrému Bohu poděkovali za milosti těchto dní. Přestože jsme již byli bez pastýře, nerozutekli jsme se a večer strávili společně. Děti si tentokrát pro nás nachystaly pohádku o Šípkové Růžence s moderními tanečními vložkami.

Slunečné nedělní ráno slibovalo znovu pěkný den. Hory se natřásaly v tom zářivém vzduchu a snad chtěly, abychom věděli, že ještě mají co nabídnout. Po nedělní bohoslužbě v místním farním společenství jsme se jen neradi chystali k odjezdu. Bylo toho na ten poměrně krátký čas opravdu mnoho, co jsme společně prožili. A znovu jsme byli téměř jednou velkou rodinou a snad se víc k sobě přiblížili. A věřte, že jste byli s námi i vy, kterým to letos nějak nevyšlo. Dá Pán a snad se za rok zase takhle společně vydáme.

„A co asi bude příští rok?“ přemítal jsem na zpáteční cestě se siluetami Krkonoš v zádech. Ve Slavoňově jsme kdysi byli třikrát a pak změnili destinaci. V Rokytnici jsme letos byli potřetí.... A možná to místo ani není tak důležité. Bezvadné je především to, že se nám zase poštěstilo být takto spolu. A za to patří dík Bohu a vám všem, kteří jste k tomu jakkoliv přispěli.

Josef Kánský

Identita 20 - nejen křížová cesta na hranicích farnosti

Devět měsíců uplynulo od zveřejnění článku, ve kterém jsem mezi řádky vyzýval k vašemu příspěvku k dobré, důstojné a prospěšné oslavě dvaceti let od konce totality. Ano, právě teď je čas vyjít na světlo s vašimi nápady, případně přispět k tomu, co už se během času zrodilo.

Snad naše nedávné obcházení farnosti (po vzoru obcházení Jericha, s úmyslem bořit hradby mezi námi) stálo na počátku aktivity, během které se na hranicích farnosti objeví patnáct nových dřevěných křížů. Tato křížová cesta objímající farnost prostorově by měla zároveň objímat témata, která jsou pro olešnické a přespolní bolavá. Historie, současnost i budoucnost jich nabízí dost. Nesme je s pohledem na Kristův kříž.

Než dojde na listopadové setkání, které by prezentovalo křížovou cestu široké veřejnosti (témata se týkají všech, Kristova oběť též), je třeba jednotlivé kříže umístit do krajiny. Někteří vlastníci pozemků už vědí, že tyto v ní budou stát dlouhodobě, dle vlastností dřeva však nikoli trvale. Narozdíl od dobře tří desítek křížků, které už v naší farnosti jsou. Věřím, že jedním z rozměrů Identity 20 bude též uvědomění si těchto památek. Zvláště podaří-li se nové kříže instalovat (dle návrhu o.Pavla) během podzimních „výletů“ dětí z náboženství případně jednotlivých skupin ve farnosti (mládež, rodiny).

Nebudu článek dále natahovat ani tak důležitými věcmi jako je odvolání se na demokratickou a především křesťanskou identitu v názvu projektu, se kterým nečekaně souzní duchovní příprava na podzimní návštěvu Svatého otce. Nechme prostor k diskuzi (třeba na farním dnu). Než přejdu k nejdůležitější části textu, dodám ještě, že projekt byl podpořen z programu Make a Connection - Připoj se (program Nadace rozvoje občanské společnosti a společnosti Nokia). Děkuji všem, kteří se už na projektu podílejí.

Konkrétní náměty pro vás:

- 1.) Zformulujte jeden či více problémů regionu, ve kterém žijeme. Jednoduchý způsob předání je skrze <http://www.indentita20.unas.cz>. Pro neinternetové je v kostele připravena krabička, do které můžete vhodit lístek s vaším-naším tématem. Udávejte alespoň svůj věk.
- 2.) Zapojte se do organizace setkání plánovaného na 22. listopad. Jedinou jistou součástí je zatím „křížová cesta“ - fotoprezentace jednotlivých „zastavení“ s dosud neexistujícím komentářem. Sami víte, že v mém podání by se jednalo o příliš úzkou akci - obraťte se na mě s návrhy. V rámci projektu je 7000 Kč vyčleněno na toto setkání (občerstvení, výzdoba, případně pronájem prostor).
- 3.) Kritizujte Identitu 20. Otevřeně, věcně, a pokud možno za účasti ministranta s dlouhým vousem.
- 4.) Modlete se s myšlenkou na celý projekt a za ty, kdo se zapojí(li) do jeho realizace.

Václav Plíhal, plihalik@gmail.com, <http://www.indentita20.unas.cz>

Dítě - budoucnost farnosti

Zpočátku to byla taková obyčejná farní rada. Začali jsme hodnotit uplynulý školní rok a aktivity ve farnosti od těch nejmladších dětí v Sedmikrásku, přes Misijní Klubko a ministranty, Orla, mládež a seniory, když vtom to přišlo! Přihlásila se odvážná ruka, že prý nejméně aktivit je pro střední generaci...

... Naděje se nejvýrazněji projevuje na vztahu k budoucnosti, jejímiž nositeli jsou děti. Současná společnost nemá dost naděje a zdálo by se, že proto má málo dětí. Platí to však i obráceně. Sobecká společnost má málo dětí, a proto nemá naději vzhledem k budoucnosti.

Římskokatolická farnost Olešnice
vyhláší soutěž

Dítě budoucnost farnosti

rodina, která se včasným křtem nejvíce přiblíží datu
otevření komunitního centra farnosti obdrží
dětské vybavení v hodnotě 10 000 Kč

v případě shody se částka rozdělí dle potřeb
jednotlivých rodin

určeno aktivním věřícím farnosti

... Modlíme se za vás všechny, abyste ve svých rodinách tvořili
živé ostrůvky Božího království, abyste do společnosti vrátili
to nejdůležitější: matky a otce, šťastné děti a rodinný život...

z pastýřského listu biskupa Moravy a Čech O. NADĚJE

Odezva na sebe nenechala dlouho čekat a již v neděli vyhlásil pan farář soutěž pro střední věk. Akorát se četl pastýřský list o naději, o tom, že naděje se nejvýrazněji projevuje na vztahu k budoucnosti, jejímiž nositeli jsou děti a jestliže současná společnost nemá dost naděje, pak to znamená, že má málo dětí. Na tento pastýřský list navázal pan farář vyhlášením farní soutěže: „Dítě - budoucnost farnosti“. Rodina, která se křtem dítěte co nejvíce přiblíží otevření Komunitního centra farnosti, obdrží dětské vybavení v hodnotě 10 000 Kč. Podstatnou otázkou nyní nejen pro čtenáře zůstává, kdy se otevře Komunitní centrum neboli naše farní kavárna? I na tuto otázku dostali přítomní odpověď, nejzazší otevření by mělo být příští rok na podzim. Nyní se tedy ukáže, nakolik je naše farnost soutěživá.

Před kostelem se pak mladé páry vypyťovaly, zda se taky mohou zapojit do soutěže, když jsou z cizí farnosti, odpověď je nenadchla, zapojit se mohou, ale bez ceny. Tato soutěž je určena aktivním věřícím farnosti a nutno snad ještě dodat, že v případě shody křtů více dětí se patřičná částka rozdělí podle potřeb jednotlivých rodin.

Podíváme-li se do historie farnosti, zjistíme, že se takto soutěžilo již dávno. Při dostavbě nového kostela 1839 složil baron Josef z Honrichsu obnos 40 zlatých jako fond pro dítě, které bude první v novém kostele pokřtěno. Byla to dcera Tomáše Hřebíčka ze Křtěnova a dostávala pak úrok z tohoto fondu po celý život.

Pastýřský list byl zakončen povzbuzením našich biskupů „...modlíme se za vás všechny, abyste ve svých rodinách tvořili živé ostrůvky Božího království, abyste do společnosti vrátili to nejdůležitější: matky a otce, šťastné děti a rodinný život...“

Kéž tedy i naše farní soutěž pomůže vrátit do společnosti naději!

otec Pavel

NÁVŠTĚVA PAPEŽE
BENEDIKTA XVI.
V ČESKÉ REPUBLICE

26. - 28. ZÁŘÍ 2009 • PRAHA • BRNO • STARÁ BOLESLAV

Na konci září, u příležitosti výročí svátku sv. Václava, navštíví naši vlast Svatý Otec, a navíc to bude právě dvacet let od pádu komunismu a svatořečení sv. Anežky České. Jedná se o návštěvu jak státní, tak pastorační. Na dalších řádcích přinášíme část programu papeže Benedikta v naší vlasti, které se jako farnost nebo jednotlivci účastníme. Celý program můžete sledovat na stránkách www.navstevapapeze.cz

Sobota 26. září

18,00 hodin: Modlitba nešpor s kněžími, řeholníky, bohoslovci a zástupci církevních hnutí v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha s promluvou Svatého otce.

Neděle 27. září

9,20 hodin: Přistání na letišti v Brně - Tuřanech.

10,00 hodin: Mše svatá na letišti - homilie Svatého otce. Po mši polední modlitba Anděl Páně

- promluva Svatého otce.

12,45 hodin: Odlet zpět do Prahy.

Pondělí 28. září

Stará Boleslav

8,50 hodin: Návštěva baziliky sv. Václava .

9,45 hodin: Mše svatá u příležitosti Národní svatováclavské pouti - homilie Svatého otce. Po mši poselství Svatého otce mládeži.

Na mši sv. do Brna v neděli máme jako farnost objednaných celkem 260 lístků, 19 pro ministranty, 68 pro mládež, 73 pro rodiny s dětmi (kočárky) a dalších 100 pro věřící.

Do staré Boleslavi pak 39 lístků.

Podrobné informace o způsobu dopravy a předprogramu naleznete na nástěnce a v ohláškách.

Nyní jsou v kostele archy, kde se zapisují rodiny i jednotlivci k účasti na mši svaté v Brně, ať již pojedou do Brna po vlastní ose nebo objednanými autobusy společně s ostatními. Pro autobusy s poutníky bude zajištěno parkování ve vzdálenosti 1,5 - 4 km od areálu letiště. Areál letiště, kde se bude bohoslužba konat, bude v neděli 27. září otevřen od 4,00 hodin ráno.

Podrobnější nedělní program:

- 4,00 otevření areálu letiště Brno-Tuřany
- 6,00 průvod se sochou Panny Marie Tuřanské
- 6,30 začátek předprogramu - přivítání poutníků, organizační pokyny
- 6,45 duchovní pásmo se zpěvem a modlitbami - Komunita Emmanuel
- 7,30 svědectví o naději - rodina Levíčková
- 7,35 představení církve v České republice (video)
- 7,50 úvaha o naději - režisér Jiří Strach
- 8,00 muzika Hradišťan s Jiřím Pavlicou a Kantiléna Brno
- 8,40 nácvik společných odpovědí lidu ke mši
- 8,50 přilet prezidenta České republiky Václava Klause
- 9,20 přilet Svatého otce Benedikta XVI, projíždění Svatého otce v papamobilu a žehnání věřícím
- 10,00 mše svatá, pak modlitba Anděl Páně
- 12,45 odlet Svatého otce
- 13,00 odlet prezidenta České republiky
- 13,00 - 15,00 hudební pásmo (Posádková hudba Olomouc, Kyjovánek a další)

Důležité zprávy z biskupství:

Místenky:

Předem objednané místenky budou společně s brožurami s liturgickými texty rozeslány do farností v první polovině měsíce září.

V areálu letiště Brno-Tuřany, kde se bude konat bohoslužba se Svatým otcem, je dostatek místa pro všechny poutníky.

Hygienické zázemí:

V areálu bude umístěno dostatečné množství mobilních WC. Doporučujeme použít toalety na parkovištích a před vstupem na plochu sektorů.

Zdravotnická služba:

Ve všech sektorech areálu bude zajištěna zdravotnická služba.

Co s sebou:

Do sektorů je možno vzít si s sebou vlastní skládací židličky.

Pokud jste obdrželi předem objednanou místenku a brožuru s liturgickými texty, nezapomeňte si je vzít s sebou na mši svatou.

Doporučujeme vzít si s sebou přiměřené množství jídla a pití. V areálu budou umístěny prodejní stánky se základním občerstvením a cisterny s pitnou vodou.

V neděli 27. 9. 2009 dopoledne ani předcházející sobotu 26. 9. 2009 večer nebudou pro věřící na celém území brněnské diecéze slouženy mše svaté (v obotu jsou kněží na setkání se Svatým otcem v katedrále v Praze). Všichni jsou zváni k účasti na papežské mši sv. na letišti v Brně-Tuřanech. Pro ty, kteří pro stáří, zdravotní obtíže nebo z rodinných či jiných oprávněných důvodů nebudou moci do Brna přijet, je udělen dispens od povinnosti nedělní účasti na mši svaté. Těmto otec biskup doporučuje, aby bohoslužbu se Svatým otcem sledovali ve sdělovacích prostředcích.

Farní den

Letos připadá farní den 13. 9. na 170 výročí vysvěcení našeho kostela sv. Vavřince. Kdo si v kronice přečetl všechnu tu námahu, starostlivost a práci, která byla třeba na obnovu vyhořelého kostela, pochopí, že právem máme důvod k oslavě.

Při svěcení kostela hřměly ze straně nad Vejpustkem rány z hmoždířů, které ohlašovaly významnost toho dne. Do Olešnice se hrnuly davy lidí, byl zde majitel panství, množství farářů. Zkusíme navázat na slávu toho dne, kdy byla znovu po létech sloužena v kostele na náměstí mše svatá. Aby vynikl aspekt jednoty naší farnosti, oslavíme tento den jedinou společnou mší v 10,30, které bude předsedat Mons. Jiří Mikulášek, generální vikář brněnské diecéze. Odpoledne poděkujeme chvalozpěvem „Te Deum“, po něm zazní duchovní koncert bývalé scholy od sv. Kunhuty z Nového Města na Moravě. Dále bude následovat připravený program v prostorách orlovný: občerstvení, zábava, pohádka a hry.

Těším na všechny, kteří svou přítomností přispějí k radostné oslavě tohoto významného výročí, kdy děkujeme za Bohu za náš chrám!

otec Pavel

Požehnání zvířat

*Všichni nebeští ptáci, velejte Pána,
všechna zvířata, divoká i krotká, velejte Pána (Daniel 3,80-81)*

Letos poprvé se před chrámem sv. Vavřince u příležitosti svátku sv. Františka z Assisi uskuteční žehnání zvířat. Přiveďte - přineste si s sebou všechny zvířecí kamarády, které chcete požehnat. Žehnání není žádný magický úkon, ale připomenutí toho, že tento svět není v našich rukou, ale že je od Boha. „Bůh tomuto světu, který tvoří, žehná.“

První olešnické žehnání zvířat se uskuteční v pondělí 5. 10. po svátku sv. Františka z Assisi v 18,30 hodin.

Žehnání povede P. RNDr. Matuš Kocian Ph.D.

Chrámový sbor - nácvik zpěvů na Vánoce

První zkouška chrámového sboru před Vánocemi bude v pátek 9. října v 19.19 hod. v Orlovně. Srdečně zveme také ty, kteří ještě ve sboru nezpívají a chtěli by začít!

Z farního kalendáře

4. 9. pátek - zahájení školního roku
6. 9. neděle - dožínky
12. 9. sobota - pěší smírná pouť na památku P. Ladislava Kubíčka do Sloupu
13. 9. neděle - hody, 170. výročí posvěcení kostela, farní den
27. - 30. 9. - návštěva Svatého otce
4. 10. neděle - první sv. přijímání
5. 10. pondělí - žehnání zvířátek
10. 10. sobota - pouť do Sloupu, Křtin a Vranova
18. 10. - misijní neděle
29. 11. neděle - prodej knih
6. 12. neděle - pouť v kostele sv. Mikuláše
14. 12. pondělí - Nový Jeruzalém

V červenci oslavil kulaté narozeniny P. Václav Knotek, narozený 8. 7. 1969

V září oslavil významné životní jubileum jáhen Ladislav Kinc, narozený 4. 9. 1959

Dovoluujeme si touto cestou našim jubilantům poděkovat za jejich službu a poblahopřát jim k jejich jubileu.

Do dalších dní jim přejeme, aby se jim stále dařilo naplňovat povolání, ke kterému je Bůh povolal. Ať je stále naplňuje radostí, pokojem a silou a dostávají od Něho všechny potřebné milosti.

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince byli pokřtěni

dne 12.7.2009 Filip Riedl
nar. 22.8.2008 v Boskovicích
dne 26.7.2009 Tomáš Toman
nar. 2.3.2009 v Boskovicích

Do stavu manželského vstoupili

dne 22.8.2009 Alena Tintěrová a Jiří Prudký

Na poslední cestě jsme vyprovodili :

dne 26.8.2009 pana Jiřího Štourače, nar. 28.1.1951

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.